

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788807328/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Den i hans barn begejstrings flamme tændte
For dine sanges danske melodi.
Ak! dine paradisiske skønne breve,
Som hilste mig med hin bekendte klang,
Midt i den glæde, som de vakte, bleve
Mig ofte til en dyb elegisk sang.
Fordi min tabte ven, med et poetisk øre
For takt i livet, takt i poesi,
Ej skulde paradiset's toner høre
På denne jord, så arm på harmoni.
O bring min hilsen hist i ånders bolig
Til musers uerstattelige ven,
Som med min strengeleg var så fortrolig,
At allerhelst for ham jeg rørte den!
I dette vemods-år, hvis timer nu forsvinde
Hvor fra sin bedste ven min musa skiltes ad,
Han helliger hans elskte minde
De sidste toner af det sidste kvad.»

Det tab, vor lille kreds havde lidt ved Møhls død, forøgedes ved et andet, ikke mindre føleligt. Den udmærkede matematiker, professor v. Schmidten – en mangeårig ven af Heiberg og hans moder – havde i nogen tid følt sit bryst angrebet, og dette onde greb så hurtigt om sig, at lægerne pålagde ham at gøre en rejse i længere tid til et sydligt klima for om muligt at standse sygdommen. Han rejste nu i det tidlige forår til Vestindien. En af de sidste dage inden hans afrejse tilbragte han en middag hos os. En sørgelig middag, thi ingen af os troede på nogensinde at se ham mere. Da han sagde os sit sidste farvel, sagde han sagte til sin inderlig bedrøvede og hengivne veninde, fru Gyllembourg, idet han pegede hen på Heiberg og mig: »Jeg vil rejse med det håb, at disses forening ikke er fjern.« Han nåede netop sit bestemmelsessted for at dø. I ham tabte videnskaben en udmærket dyrker, hans moder og søster en kærlig beskytter og hans få venner en trofast og interessant ven. Han havde en så mærkelig lighed med Napoleon den 1ste, at, når han besøgte Paris – hvilket han ofte gjorde, da han der havde venner, hans hele hjerte hang ved – studsede franskmændene ofte, idet de gik ham forbi. Når vi tre, Heiberg,